

Sygn. akt III AUa 1078/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak (spr.)
Sędziowie:	SA Jolanta Hawryszko SA Zofia Rybicka – Szkibiel

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wypłatę emerytury za okres od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r.

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 3 września 2013 r. sygn. akt VI U 573/13

p o s t a n a w i a :

umorzyć postępowanie apelacyjne.

SSA Jolanta Hawryszko SSA Anna Polak SSA Zofia Rybicka – Szkibiel

Sygn. akt III AUa 1078/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 września 2013 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonej B. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 15 marca 2013 roku nr (...).

Przedmiotem sporu obejmującym odwołanie od powyższej decyzji było prawo B. K. do świadczeń emerytalnych wstrzymanych przez organ rentowy w okresie od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r.

Ubezpieczona jak ustalił Sąd I instancji miała przyznane prawo do emerytury przed 8 stycznia 2009 roku, a zatem w innym okresie, aniżeli okres wskazany przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku sygn. akt K2/12. W wyroku tym Trybunał orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dodany przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku, w zakresie w jakim znajduje zastosowanie do osób, które

nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Badając zgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych, Trybunał Konstytucyjny powiązał treść tego przepisu z treścią art. 103 a ustawy emerytalnej wskazując, iż oba te przepisy znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oceniając skutki swojego wyroku, Trybunał doprecyzował, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku. W stosunku do tych osób przepis art. 28 cytowanej ustawy o finansach publicznych w zakresie w jakim przewiduje stosowanie art. 103 a ustawy emeryturach i rentach z FUS utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 roku (Dz. U. z 2012 r. poz. 1285).

Sąd Okręgowy podkreślił, że ubezpieczona miała ustalone prawo do emerytury przed styczniem 2009 roku, a zatem w okresie innym aniżeli wskazany przez Trybunał Konstytucyjny, bowiem uzyskała ona prawo do emerytury na mocy decyzji z dnia 19 czerwca 2008 roku, od 1 czerwca 2008 roku tj. od miesiąca w którym złożył wniosek o świadczenie.

Wobec powyższego B. K. nie należy do grupy ubezpieczonych, którym na podstawie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego przysługuje nieprzerwanie prawo do wypłaty emerytury.

Ubezpieczonej ustalono prawo do emerytury w czasie, gdy obowiązywał art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, który brzmiał identycznie jak dodany nowelą z 16 grudnia 2010 roku, art. 103 a ustawy emerytalnej. Decyzją z 19 czerwca 2008 roku organ rentowy przyznał B. K. prawo do emerytury i jednocześnie zawiesił wypłatę świadczenia ponieważ B. K. kontynuowała zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą na rzecz, którego wykonywała pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Ostatecznie Sąd I instancji uznał, że w sprawie ubezpieczonej zaistniały przesłanki, które uprawniały organ rentowy do zawieszenia wypłaty emerytury w okresie od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku. Ubezpieczona w dniu wejścia w życie art. 103 a ustawy emerytalnej (w październik 2011 roku) pobierała przyznane jej świadczenie emerytalne, kontynuując jednocześnie zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy, na rzecz którego wykonywała zatrudnienie bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury, tj. przed 1 czerwca 2008 roku.

Trafnie więc w ocenie Sądu Okręgowego organ rentowy uznał, że sytuacja ubezpieczonej wyczerpała dyspozycję znowelizowanego art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) i zasadnie wstrzymał ubezpieczonej wypłatę świadczenia emerytalnego w okresie od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku co nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Z tych też względów na podstawie art. 477 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonej.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodziła się B. K. i wywiodła apelację, w której zaskrzyła wyrok w całości. Wyrokowi Sądu I instancji zarzuciła:

- naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię w ustalonym stanie faktycznym art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych z dnia 16 grudnia 2010r. i art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. (sygn. akt K. 2/12) i przyjęcie, że skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada nie odnoszą się co ubezpieczonej oraz przez błędną interpretację - art. 100 ust. 1, art. 101 i art. 114 ustawy o emeryturach i rentach ;

- naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez niewłaściwe zastosowanie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. skutkujące oddaleniem odwołania w sytuacji istnienia oczywistych podstaw do jego uwzględnienia.

Organ rentowy w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie.

Pismem procesowym z dnia 16 grudnia 2013 roku ubezpieczona B. K. cofnęła swoją apelację. Decyzję powyższą uzasadniła „bardzo zaawansowanymi pracami nad Ustawą Rekompensacyjną”.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Zgodnie z treścią art. 391 § 1 k.p.c. w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne. Przy czym w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych dopuszczalność cofnięcia apelacji podlega ocenie z punktu widzenia przesłanek z art. 469 k.p.c., który stanowi, że sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenia się lub ograniczenia roszczenia za niedopuszczalne także wówczas gdy czynności te naruszałaby słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

Mając na uwadze powyższe uregulowanie Sąd Apelacyjny dokonał oceny czy cofnięcie apelacji w niniejszej sprawie narusza słuszny interes ubezpieczonej i doszedł do przekonania, że orzeczenie Sądu pierwszej instancji zostało wydane zgodnie z zobowiązującym obecnie prawem i linią orzecznictwa tutejszego Sądu Apelacyjnego oraz Sądów Powszechnych, a także orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2013 roku sygn. akt K 2/12.

Wobec powyższego cofnięcie apelacji przez B. K. nie narusza słusznego interesu ubezpieczonej w świetle obowiązujących i mających zastosowanie w sprawie przepisów prawa.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 391 w zw. z art. 469 k.p.c. orzeczono jak w sentencji postanowienia.

SSA Jolanta Hawryszko SSA Anna Polak SSA Zofia Rybicka – Szkibiel